

Oordeel van de rechtbank

Bij de bepaling van de straf heeft de rechtbank rekening gehouden met de aard en de ernst van het bewezen en strafbaar verklaarde, de omstandigheden waaronder dit is begaan, de persoon van verdachte zoals deze naar voren is gekomen uit het onderzoek op de terechtzitting, het haar betreffende uittreksel uit de justitiële documentatie, alsmede de vordering van de officier van justitie en het pleidooi van de verdediging.

Daarnaast heeft de rechtbank rekening gehouden met het ad informandum gevoegde feit, zoals dit op de dagvaarding is vermeld en dat door verdachte is erkend.

De rechtbank heeft in het bijzonder het volgende in aanmerking genomen.

Uitgangspunt is dat in de Opiumwet het telen, bereiden, bewerken, verwerken, vervaardigen, verkopen, afleveren, verstrekken, vervoeren en aanwezig hebben van grotere hoeveelheden hennep strafbaar is gesteld.

Volgens de Aanwijzing Opiumwet richt het Nederlandse drugsbeleid zich op het tegengaan en reduceren van drugsgebruik, zeker voor zover het leidt tot gezondheids- en sociale schade, en op het voorkomen en verminderen van de maatschappelijke schade die aan het gebruik van, de productie van en de handel in drugs is verbonden.

Uitgangspunt van het Nederlands drugsbeleid is het onderscheid dat in de Opiumwet wordt gemaakt tussen verdovende middelen met een onaanvaardbaar risico voor de volksgezondheid (harddrugs) en andere middelen (softdrugs), waarvan de risico's door de wetgever minder groot zijn ingeschat. Softdrugs hebben daardoor een minder streng strafklimaat dan harddrugs.

Het door de Nederlandse overheid ontwikkelde gedoogbeleid houdt in dat voor cannabis (hennep) speciale verkooppunten in de vorm van coffeeshops in het leven zijn geroepen en worden gedoogd (het zogenaamde coffeeshopbeleid), waarbij onder strikte voorwaarden de verkoop van softdrugs in coffeeshops wordt gedoogd. De achterliggende gedachte hiervan is dat de overheid wil voorkomen dat de cannabisgebruiker in aanraking komt met drugs met een groter gezondheidsrisico (harddrugs).

Daarbij is van belang dat de grondslag van het gedoogbeleid ligt in de afweging van belangen waarbij het belang van handhaving moet wijken voor een hoger identificeerbaar algemeen belang. In de context van het drugsbeleid wordt dit hogere belang gevonden in de volksgezondheid (scheiding der markten) en de openbare orde.

Het is een feit van algemene bekendheid dat dit coffeeshopbeleid hybride trekken vertoont. Enerzijds is de verkoop van cannabisproducten vanuit een coffeeshop met een gedoogvergunning, onder voorwaarden, toegestaan.

Anderzijds is het vervaardigen, telen, bereiden, bewerken, verwerken, verkopen, afleveren, verstrekken en vervoeren en het in grotere hoeveelheid aanwezig hebben van die henneproducten strafbaar. Dit staat algemeen bekend als de "achterdeurproblematiek".

De achterdeurproblematiek speelt ook in deze strafzaak een rol. De rechtbank acht in dit kader van belang dat er in Nederland - in weerwil van het verbod in de Opiumwet - sprake is van een beleid waarbinnen verkoop van softdrugs van door de overheid gedoogde coffeeshops, gedoogd wordt. Nu de verkoop van softdrugs uit deze coffeeshops gedoogd wordt, impliceert dit ook dat de coffeeshops bevoorrad worden en mitsdien dat ten behoeve van die aanvoer, ook geteeld wordt. Over de vraag hoe die bevoorrading dan plaats moet vinden laat het beleid zich niet uit.

Uit het dossier en het verhandelde ter terechtzitting is komen vast te staan dat verdachte en medeverdachte telkens tegenover de politie, het openbaar ministerie en de belastingdienst openheid van zaken hebben gegeven over het feit dat zij zich bezig hielden met de hennepcultuur. Verdachte en medeverdachte hebben de benodigde elektriciteit op een verantwoorde en veilige manier afgenomen en de elektriciteitsrekeningen aan de leverancier betaald. Verdachte en medeverdachte ontvingen, naast hun drugsinkomsten, geen uitkering. Zij hebben van hun inkomsten een administratie bijgehouden, deze inkomsten opgegeven aan de belastingdienst en daarover ook belasting betaald. Daarnaast hebben verdachte en medeverdachte bij hun hennepcultuur geen chemische bestrijdingsmiddelen gebruikt. Verder is uit het dossier gebleken dat er bij de kwekerij geen sprake was van een brandgevaarlijke situatie. Ten aanzien van de hennepkwekerij van verdachte en medeverdachte is geen overlast in de nabije omgeving geconstateerd. Verdachte en medeverdachte hebben voorts de door hen gekweekte hennep enkel en uitsluitend willen afleveren en afgeleverd aan twee gedoogde coffeeshops. Van grensoverschrijdende verkoop is voorts evenmin gebleken.

Verdachte en medeverdachte hebben gelet op het voorgaande gehandeld binnen de belangrijkste doelstellingen van het door de overheid ontwikkelde softdrugsbeleid, te weten het belang van de volksgezondheid en het handhaven van de openbare orde.

In verband met voornoemde specifieke omstandigheden waaronder de feiten zijn gepleegd acht de rechtbank het raadzaam dat aan verdachte geen straf of maatregel zal worden opgelegd.

De rechtbank zal daarom verdachte met toepassing van artikel 9a van het Wetboek van Strafrecht schuldig verklaren zonder oplegging van een straf of maatregel.

Gelet hierop behoeft de rechtbank zich niet uit te laten over een mogelijke consequentie van de constatering dat er ten aanzien van een aantal bewezen verklaarde feiten sprake is van overschrijding van de redelijke termijn.